

Mỗi Đêm Đều Bị Đè Tới Không Thở Nổi

Contents

Mỗi Đêm Đều Bị Đè Tới Không Thở Nổi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	4

Mỗi Đêm Đều Bị Đè Tới Không Thở Nổi

Giới thiệu

Truyện Mỗi Đêm Đều Bị Đè Tới Không Thở Nổi của tác giả Lê Tiểu Diên là truyện ngôn tình đam mỹ, tiểu thuyết hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-dem-deu-bi-de-toi-khong-tho-noi>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Lâm Tranh cảm giác chính mình bị thứ gì đó đè nặng , có chút thở không nổi.

Nhưng là thân mình không thể nhúc nhích, trước mắt cũng là một mảnh hắc ám, trừ bỏ loại cảm giác hít thở không thông thì không có gì khác lạ.

Bỗng nhiên, cái ‘vật’ đang đè trên người cậu chuyển động, khiến cho cậu thoáng dễ thở hơn một chút, cậu tựa như bỏ được gánh nặng mà hít sâu một hơi.

“A.....”

Lâm Tranh nhin không được phát ra thanh âm, không ngờ vừa lên tiếng , ‘vật’ đang áp cậu đột nhiên bật lên đứng lên, tiếp theo là một loạt những tiếng va chạm kì lạ vang lên, cho đến khi toàn cả căn phòng trở nên một sáng sủa.

Hơn nửa ngày mới quen với sự thay đổi đột ngột của ánh sáng, Lâm Tranh lại ngây ngẩn cả người, cậu thấy trần nhà màu trắng, thấy ngọn đèn sáng màu ấm có vẻ chói mắt (kiểu đèn ngủ đó), thấy..... trên giường, bên cạnh mình có một người nam nhân !!!!!!!!

“Oa a a a !!!!!!!!”

Trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết, chắc chắn là Lâm Tranh hét lên , nhưng cậu vừa kêu đi ra, thì nam nhân kia thể nhưng cũng quát to một tiếng.

Chẳng qua không phải là quát cậu, mà là tràn ngập kinh ngạc nhìn bốn phía.

Lâm Tranh còn đang suy nghĩ : lão sư, người rút cuộc nhìn cái gì chứ, chẳng lẽ người không kinh ngạc ta vì cái gì nằm tại trên giường người sao !

Không sai, nam nhân trên giường, Thiệu Tuấn Dương, là thầy giáo đại học tiếng Đức của cậu, mà cậu , tại năm thứ 2 đại học vừa lúc đăng kí môn học của đối phương làm môn học tự chọn .

Sau khi có thông báo đăng kí môn học, cậu không chút do dự lựa chọn khóa tiếng Đức của Thiệu Tuấn Dương, mặc dù cậu đã sớm nghe nói tiếng Đức rất khó.

Sở dĩ lựa chọn như vậy, là bởi vì có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, cậu là fan bóng đá , đặc biệt là đội bóng của Đức , bình thường trong nước thường không quan trọng những trận đấu trực tiếp nước ngoài, cậu liền sẽ lên mạng để xem trực tiếp bóng đá Đức, nếu học tiếng Đức , vậy sẽ dễ dàng nhận mặt một số từ đơn rồi.

Thứ hai, cũng là là nguyên nhân trọng yếu nhất, cậu thâm mến Thiệu Tuấn Dương.

Lâm Tranh là gay, thậm chí từ lúc sơ trung đã nhận ra, chẳng qua chưa từng nói với bất cứ kẻ nào.

Khi cậu vừa vào Đại học, cậu ngẫu nhiên tại giữa vườn trường gặp Thiệu Tuấn Dương. Cậu từng tưởng rằng đối phương là đàn anh lớp trên, diện mạo đẹp trai, khí phách, dáng người cao gầy, trừ bỏ trên mặt mang biểu tình “Vạn tượng băng sơn người sống chớ gần” có điểm khoa trương, nói trắng ra là, Thiệu Tuấn Dương là mặt than lạnh lùng.

Được rồi, dù sao cậu chính là có tiếng sét ái tình với Thiệu Tuấn Dương, đối phương dù thế nào đều là mục đích cậu nhắm tới.

Lâm Tranh trăm phương nghìn kế điều tra anh, chỉ thiếu đường trở thành biến thái theo đuôi đối phương, không nghĩ tới cuối cùng phát hiện anh là giảng viên tiếng Đức.

Hơn nữa càng đau khổ là, cậu thấy ngón áp út Thiệu Tuấn Dương có đeo nhẫn đối phương là đã-kết-hôn!

Lâm Tranh lập tức tinh thần suy sụp như bong bóng xì hơi, cái gì quyết tâm theo đuổi hết thủy đều buông tha, cậu còn không có muốn trở thành kẻ phá vỡ gia đình người khác.

Bởi vậy, cậu chỉ có thể nhìn Thiệu Tuấn Dương từ xa, cho đến năm thứ 2 đại học, khi cậu biết đối phương mở lớp dạy tiếng Đức.

Lần đầu tiên lên lớp, Lâm Tranh kinh ngạc vì phòng học chật kín người. Cậu không lường trước khóa học này lại thu hút đông đảo học sinh đến thế, nhưng khi nhìn chung quanh quan sát một lần, đại đa số học sinh có mặt đều là nữ sinh.....

Có lẽ, tất cả đều là vì Thiệu Tuấn Dương trẻ tuổi tuấn lãng nên mới đến đây.

Hừ, người cũng như tên, sao hán không đổi tên là Thiệu Tuấn Lãng đi. Lâm Tranh giận dữ ghen tuông mà oán thầm.

Từ trong suy nghĩ trở lại trước mắt, Lâm Tranh ngây ngốc nhìn chằm chằm Thiệu Tuấn Dương. Mà càng kỳ quái là, Thiệu Tuấn Dương nhìn trái nhìn phải , cư nhiên lại tắt đèn, tiếp theo lại nằm lên giường, giống như là muốn tiếp tục ngủ.

Uy uy uy người làm sao nhìn không thấy ta? Người người người liền như thế đi ngủ sao? Nay nay nay

Lâm Tranh tràn đầy kinh hoảng nhìn trong bóng tối Thiệu Tuấn Dương nằm xuống , nhắm ngay người mình mà áp, quả nhiên cảm giác bị áp bách cũng quay trở lại.

“Ồ ”

Lâm Tranh bị áp rên rỉ một tiếng, Thiệu Tuấn Dương lại run rẩy nhảy xuống giường.

Nhìn tên mặt than kia trên mặt biểu lộ kinh ngạc cùng khó hiểu, Lâm Tranh rất chi là cao hứng vì chính mình đã bắt gặp được biểu tình khác lạ của đối phương, trong lòng hoan hoan hỉ hỉ, lại bắt đầu buồn bực vì tình trạng trước mắt.

Cậu muốn gọi anh một tiếng , nhưng lời đến bên miệng liền nói ra không được. Không biết vì sao, trong lòng tự dưng có cảm giác thật quỷ dị.

Thiệu Tuấn Dương từ đầu tới đuôi căn bản không có nhìn về phía cậu, thật giống như..... Thật giống như là cậu không hề tồn tại vậy.

Nói đến cùng, cậu rút cuộc vì sao lại xuất hiện tại phòng của Thiệu Tuấn Dương?

Lâm Tranh đầu óc một mảnh hỗn loạn, cố gắng vắt óc tìm ra một chút tin tức hữu dụng, như là hồi ức trước đó chính mình đang làm cái gì.

Sau khi liều mạng hồi tưởng , vô số hình ảnh đột nhiên hiện ra trong đầu, Lâm Tranh nhất thời chỉ cảm thấy cả người rét run.

Đúng rồi, cậu rõ ràng đã đi xem bóng đá. Tuy rằng thích bóng đá Châu Âu hơn, nhưng bóng đá trong nước cậu cũng thích xem.

Tại D thị có 1 sân vận động, vừa hay có một trận đấu của đội nhà nên cậu đi xem, thậm chí nhớ rõ trận bóng rất nhàm chán, cuối cùng vẫn là hai đội hoà 0-0. Sau đó

Giống như một cơn ác mộng : mặt đất đột nhiên đứng đờ, người quanh có phản ứng, một người hét lớn : “Động đất !”, tiếp theo là đám người hoảng sợ tranh nhau chạy trốn khỏi sân bóng.

Cậu hốt hoảng theo mọi người rời đi, thật sự là quá mức chật chội, mọi người đều điên rồi , chen lấn xô đẩy, không chút nào bận tâm đến người khác. Mà cậu chính là một người kém may mắn, mới vừa chạy ra đến phía cửa lại vấp ngã, hình như có người lôi kéo cậu về phía sau, đám người thậm chí vẫn hướng phía trước như cũ , không có ngừng lại, tiếp tục chạy tới.....

Đây chính cái gọi là sự cố chen lấn, dẫm đạp.

Sự tình về sau , cậu đã muốn nhớ không được. Mà khi tỉnh dậy, đã ở trong phòng Thiệu Tuấn Dương.

Chỉ có 0.01 % khả năng là Thiệu Tuấn Dương vô tình cứu cậu thôi, nhưng hiện tại tình huống lúc này khiến Lâm Tranh không hiểu ra sao.

Nhận thấy được chính mình không có chút sức lực nào để nhúc nhích, Lâm Tranh theo bản năng đem tầm mắt quét một vòng lớn, lại phát hiện một việc càng đáng sợ hơn

Cậu vì cái gì nhìn không thấy thân thể của chính mình? !

Người bình thường cúi đầu..... Không, liếc mắt xem đều sẽ thấy thân thể của chính mình đi? !

Nhưng cậu cúi đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy kéo ra chăn, lại vô cùng trống trải cứ nhiên bên dưới chỉ có sàng đan. (ga giường đó)

Rất kinh sợ , Lâm Tranh cả người có loại ảo giác đồ mờ hôi lạnh. Chẳng lẽ cậu đã chết rồi , linh hồn lại cố chấp bay đến nhà Thiệu Tuấn Dương? !

Như thế nào xảy ra việc kì quái vậy nha ha ha ha..... Lâm Tranh một chút cũng cười không ra.

Cậu cứ như vậy suy đoán , thậm chí đáy lòng xúc động chấp nhận chuyện đó , nhưng nếu cậu thật sự đã hồn lìa khỏi xác, vì cái gì lúc trước cậu lại hai lần có cảm giác bị Thiệu Tuấn Dương đè lên người?

Vậy chứng minh là cậu có thân thể . Lâm Tranh chuyển tầm mắt, định tìm kiếm đến thân thể chính mình, nhưng mà vẫn là không có kết quả.

Thiệu Tuấn Dương đã sớm khôi phục về trạng thái mặt than, chỉ là ánh mắt có điểm trống rỗng, không biết đang tự hỏi cái gì, lần này thật không có nằm xuống luôn một mạch , mà lại xê dịch gối đầu, điều chỉnh tốt vị trí mới chuẩn bị nằm xuống.

Anh vừa mới nằm xuống trong nháy mắt, gối đầu kia nhắm hướng bên cạnh lăn đi.....

Thiệu Tuấn Dương sững sốt, ngồi vào bên giường nhìn về phía vị trí chiếc gối đầu, tựa hồ còn tại suy nghĩ anh vừa rồi dùng sức lớn lắm sao, cứ nhiên có thể đem gối đầu đẩy xuống mặt đất đi.

Lúc này Lâm Tranh hoàn toàn không có tâm tư để ý tới anh. Bởi vì trước đó vài giây, cậu phát giác một sự thật khiến cậu muốn học máu.

Nếu không không sai thì

Hắn, Lâm Tranh, đại hảo thanh niên hai mươi tuổi, giống như biến thành một chiếc Gối đầu ????????

À, tình hình là mọi người cứ tưởng tượng em nó như này =)))

Hahahahahah =))) Đọc cái văn án mà ko để ý , cứ nhiên thực sự là biến thành gối đầu a =)))

Thật sự rất rất dễ thương mà =))))

Cũng là vừa đọc vừa edit nên cũng đang rất bất ngờ đây =)))

Lát sẽ làm thêm 1 truyện nữa , ko biết có kịp post văn án trong ngày hôm nay ko nữa ^ ^

MỖI ĐÊM ĐỀU BỊ ĐỀ TỚI THỎ KHÔNG NỔI !!!

Tác giả: Lê Tiểu Diên

Thể loại : Hiện đại , đô thị sinh hoạt , niên thượng công , thoải mái, ảm áp , thầy-trò , HE, rất đáng iu
tung bông

Cặp đôi : Lâm Tranh vs Thiệu Tuấn Dương

EDITOR : YẾN VŨ

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Minh hoạ : Đây thì đề này , này thì ôm gối ngủ nè !!!! Đáng Gấu béo nhà ta thế kia , bé gối cứ gọi là bẹp dí =))

*

Nếu có thể, Lâm Tranh hiện tại nghĩ mình đã muốn phụt máu, rồi ngồi đó mà gào khóc lẫn lộn.

Đáng tiếc cậu làm không được, cậu đều không nghĩ ra mình sẽ lấy cái gì để mà phun máu hay rơi lệ đây >””
Chương Sau Chương Tiếp

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

*

Lâm Tranh đã muốn triệt để lâm vào trạng thái suy sụp , nằm đó cam chịu, Thiệu Tuấn Dương nhìn gối đầu dần dần xẹp xuống, ngược lại sinh ra vài phần không đành lòng, trước tiên lại nói sang chuyện khác, “Người còn không có nói cho ta biết, người tên gì? Khóa này học sinh nhiều như vậy , nhưng nếu người nói ra, ta nói không chừng sẽ có ấn tượng.”

Không dám ngồi hàng đầu , không dám quang minh chính đại nhìn người , nói chuyện với người thì làm sao có khả năng người có ấn tượng được? Lâm Tranh khóc không ra nước mắt, nhưng vẫn là đáp : “Ta gọi là Lâm Tranh, Lâm trong cây lâm, Tranh trong đàn tranh , ID học sinh là 01012.....”

“Khụ khụ,” Thiệu Tuấn Dương ho nhẹ vài tiếng đánh gãy, “Tên này có ấn tượng, rất có ấn tượng.”

“Di? Thật sao?”

Thiệu Tuấn Dương gật đầu, “Hai tỷ tỷ của ta đều là học đàn tranh từ tiểu học, ta cũng coi như mưa dầm thấm đất, nghe thấy từ đàn tranh đều rất lưu ý. Chẳng qua, ta còn tưởng đó là tên của nữ sinh”

Lâm Tranh thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước, cũng may chính mình là gối đầu mới không có thất thố. Trong lòng một bên tưởng tượng soái khí lại mặt than Thiệu Tuấn Dương thế nhưng có hai cái tỷ tỷ, không biết có thể hay không cũng là mặt than mỹ nhân, tiếp theo lại bởi vì câu nói cuối cùng kia mà .

“Ta, ta gọi là tên này, là vì ta ta mẹ ta thích đàn tranh, chính mình không thành công nên đem hi vọng đặt hết nơi ta , kết quả.....” Lâm Tranh lắp bắp giải thích nói, cậu có khi cũng sẽ cảm giác tên này thực giống con gái, nhưng mà ý mẹ khó trái , ai nói gì cũng không để ý, mọi việc hết thấy cũng liền không quan trọng .

Thiệu Tuấn Dương cũng ý thức được lời nói của chính mình, vội vàng nói:“Xin lỗi, bình thường ta không có thói quen điểm danh , chỉ là xem tên học sinh mà tưởng tượng, người không cần để ý.”

Lâm Tranh ngây ngốc nhìn anh, nếu không tính người này có bề ngoài mặt than lạnh lùng , ôn hòa ngữ khí loại này cùng thái độ cũng thật sự quá tốt đẹp, khác hoàn toàn với ấn tượng lãnh đạm cậu tưởng tượng .

Quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài sao..... Cậu vẫn đều là nhìn lên anh từ xa , chẳng khi nào nào nghĩ tới có một ngày đối phương sẽ ở trước mặt chính mình bày ra biểu tình ôn nhu như thế, khiến cậu ngày càng mơ mơ hồ hồ.

Bỗng nhiên thoáng nhìn Thiệu Tuấn Dương trước mắt vẻ mặt mệt mỏi, Lâm Tranh phản ứng lại , nói:“A, lão sư người mau chút nghỉ ngơi đi, đều là ta làm người không ngủ được.....” Nói , cậu lại dường như nghĩ đến cái gì đó, khiến chính mình bật lên đến vị trí đầu giường như cũ , thập phần chân thành nói:“Lão sư, người, người gối lên ta đi ! ta không sợ bị áp đâu!”

(Xong =)) Cả đời em sẽ bị áp =)))) Vạn năm thụ là đây YD)

Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Tranh liền cảm giác chỗ nào đó không đúng, một loại cảm giác ngượng ngùng kỳ lạ nảy lên trong lòng, nếu cậu bây giờ còn là hình người, phỏng chừng đã muốn mặt đỏ bừng hết lên rồi nga.

Thiệu Tuấn Dương đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nhẹ nhàng mà lắc đầu cự tuyệt,“Sao được chưa, tình hình như bây giờ ta làm sao khả năng còn.....”

“Nga, ai sẽ nguyện ý đặt đầu mà nằm lên yêu quái chứ, quá dọa người đi, thực xin lỗi a lão sư.”

Lâm Tranh nói ra vô tình, Thiệu Tuấn Dương nghe vào tai lại hơi hơi có chút đau lòng, anh thở dài nói:“Lâm Tranh, ta không có như người nghĩ đâu, nếu biết đây là người, ta không có khả năng còn tiếp tục đối đãi như gối đầu bình thường được nữa.”

Lần đầu tiên nghe anh gọi tên chính mình , Lâm Tranh quả thực mở cờ trong bụng rồi, lại thấy anh bộ dáng giải thích chân thành như vậy, tâm tình Lâm Tranh liền tốt hơn phân nửa,“Lão sư, ta cũng không ý khác, ta thật sự không quan hệ.....”

Thiệu Tuấn Dương không để ý đến, đứng dậy đi đến tủ quần áo trước mặt, lấy ra một gối đầu mới lại đây. Lâm Tranh thấy tiếp tục , nguyên lai có gối đầu khác , vừa rồi chính mình còn định đem bản thân cho hấn ‘áp’

Thiệu Tuấn Dương đem Lâm Tranh ôm lấy đến cẩn thận phóng tới một bên, lại đem gối đầu mới đặt tốt trên giường, quay đầu nhìn về phía Lâm Tranh,“Lâm Tranh, người làm sao đây? Muốn hay không đắp chăn?”

Lâm Tranh mãi đầu óc đều là cảm giác lúc vừa rồi Thiệu Tuấn Dương ôm vào trong ngực , hoàn toàn quên chính mình đã muốn biến thành gối đầu, gần như si mê nhanh chóng dính lấy Thiệu Tuấn Dương không buông , đương nhiên đối phương là không thể hiểu được ánh mắt tha thiết này .

Lấy lại tinh thần, Lâm Tranh nhanh chóng nói:“Không có việc gì, ta như vậy còn cần cái gì chăn, lại không lạnh.”

Nói xong lại lập tức hối hận , đắp chăn chẳng phải chính là mình cùng Thiệu Tuấn Dương đồng giường cộng chăn? ! Nào bộ nhất thời đơ ra, một loạt hình ảnh hiện lên

Đồng giường cộng chăn : Chung giường chung gối

*

Thiệu Tuấn Dương cũng không kiên trì đắp chăn cho cậu, chính mình nằm xuống, chỉ là hướng bên giường lui lui, tiếp theo đem chăn thoáng cái phủ lên Lâm Tranh, lại vỗ vỗ nói: “Hảo, ngủ đi.”

“Ân.” Lâm Tranh giọng mũi lên tiếng, nhưng cậu làm sao ngủ được, vẫn là mở to mắt nhìn đối phương, dù sao vô luận ánh mắt cậu có bao nhiêu say đắm, bề ngoài vẫn là gối đầu. Tức là nói, cậu có thể thoải mái mà ngắm Thiệu Tuấn Dương rồi! ^ _ ^

Thiệu Tuấn Dương nhắm mắt, dường như rất nhanh đã ngủ. Lâm Tranh nghĩ đến đối phương bận việc giảng bài, buổi tối còn gặp chuyện kỳ quái như vậy khẳng định mệt mỏi, trong lòng lại nhiều thêm vài phần áy náy, nếu như sự tình phát sinh tại trên người chính mình . . . miên man suy nghĩ một phen, cậu cũng nhắm lại mắt chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Khi mở mắt ra, Lâm Tranh thực hy vọng hết thảy mọi việc đều là do bản thân mình ái mộ Thiệu Tuấn Dương mà tưởng tượng ra thôi, cảm thấy rằng khi tỉnh lại thế giới liền sẽ khôi phục nguyên trạng.

Đáng tiếc hiện thực khiến cậu thất vọng rồi. Nhìn bốn phía vẫn như cũ là căn phòng tối hôm qua, Lâm Tranh bất đắc dĩ thở dài.

Đột nhiên phát hiện bên người đã sớm không có ai, thậm chí giường đều thu thập ngay ngắn chỉnh tề, mà chính mình thì nằm ở chính giữa giường, bên cạnh còn đặt một tờ giấy.

“Ta đi lên lớp trước, hôm nay buổi sáng chỉ có hai tiết, giữa trưa rất nhanh trở về, người ở nhà một mình không cần sợ hãi.”

Thấy một câu cuối cùng, nhất thời có loại cảm giác như đang bị hổng như tiểu hài tử, nhưng Lâm Tranh vẫn là bị cảm động đến, nhìn đi nhìn lại.

Bất quá, hổng tiểu hài tử.....

Trầm tĩnh lại Lâm Tranh lúc này bắt đầu nhớ nhà.

Tối hôm qua hết thảy đều rất đột ngột, hiện tại thấy rõ hiện thực, đủ loại vấn đề liền chồng chất như núi. Lâm Tranh không biết thân thể của chính mình như thế nào, đến tốt cùng sống hay chết, nhưng vừa nghĩ đến chính mình hiện tại linh hồn chạy đến nhập vào cái gối đầu, chỉ sợ lúc trước thân thể đã muốn.....

Không biết cha mẹ có hay không biết, vạn nhất chính mình thật sự “Tử”, cha mẹ biết được sẽ thương tâm cỡ nào, nhưng cậu bây giờ còn miễn cưỡng xem như hảo hảo “Sống”.

Nhớ tới vài đứa bạn cùng phòng của mình, tuy rằng bởi vì tính hướng bản thân mà có chút xa cách họ, nhưng tình bạn tốt đẹp vẫn phải có, cậu như vậy đột nhiên biến mất còn không biết đã gây ra bao nhiêu phiền phức rồi.

Lâm Tranh buồn bực, nhảy ra phòng ngủ đi vào phòng khách, muốn nhìn xem TV có thể hay không có nhắc đến tin tức của chính mình, khi nhảy đến trên sô pha, nhìn điều khiển từ xa trên bàn trà, mới ai thán chính mình hiện tại không tay không chân, trừ bỏ ‘đi lại’ cái gì cũng làm không được.

Ý đồ không thành, Lâm Tranh đành phải nhìn chung quanh đánh giá căn nhà của Thiệu Tuấn Dương, lại đột nhiên cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

Cậu nhớ rõ Thiệu Tuấn Dương có đeo nhẫn, đối phương hẳn là đã kết hôn mới đúng, nhưng này một lát mới phát hiện này phòng ở rõ ràng là phong cách của một người đàn ông độc thân, bố trí cũng hoàn toàn không có cảm giác là hai người chung sống.

Một loạt phiền não cùng nghi vấn làm cho đầu óc cậu choáng váng, đành phải ngồi trên sô pha mà ngẩn người . . .

3 –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-dem-deu-bi-de-toi-khong-tho-noi>